

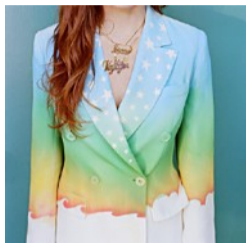
ORNITOLOGER RASAR MOT STAR WARS

■ Just nu spelas delar av "Star Wars: Episode VII" in på ön Skellig Michael utanför Irland. Det gillas inte av ornitologer och naturskyddsgrupper – inspelningen riskerar nämligen att störa den lokala fågelpopulationens parningssång, rapporterar The Telegraph. Den världsarvsklassade ön, som inte har några mänskliga invånare, bebos av bland annat lunnefåglar, pilgrimsfalkar och sillgrisslor. (TT)

DUMBLEDORE BÄSTA LÄRAREN

■ Albus Dumbledore, från "Harry Potter"-böckerna, är den fiktiva lärarfigur som skulle klara sig bäst i ett klassrum i verkligheten. Det visar en undersökning gjord av den brittiska lärartidningen Times Educational Supplement, skriver The Telegraph. Sammanlagt har 1 200 lärare röstat fram sina favoritkandidater från litteratur och film. (TT)

POP

Jenny Lewis

The voyager
Warner

★★★★

Amerikanska Jenny Lewis, med bakgrund i indiebandet Rilo Kiley, ger ut sitt första soloalbum på sex år. "The voyager" är oförarglig, stundtals lätt countryinfluerad pop om relationer. Tänk

lite Emmylou Harris. I sina bästa stunder är det medryckande, i sina sämsta stunder känns det en smula... Gubbigt? Men oftast är det bara lite lagom ljummet sådär. På ett trevligt sätt. Något att slumra till i sommarbrisen. Vilket kan tyckas ironiskt, eftersom sångerskan själv tam-pats med sömnlöshet.

Bäst är "She's not me", med en refräng som påminner lite om Tom Pettys gamla "Free falling", en fin bit om en gammal bortslarvad kärlek som gått vidare med någon ny.

TERESE LINDSTRÖM/TT

SINGER/SONGWRITER

Joe Nolan

Tornado
Indelible/Rootsy

★★★★

Joe Nolan från Kanada är bara 23 år, men detta är hans tredje skiva, inspelad i Nashville med idel studioproffs. Musiken för tankarna till Leonard Cohen, ibland Bruce Springsteen och Norah Jo-

nes, och sämre finns ju. Jämfört med tidigare alster undrar jag om producenten påverkat honom till ett gnälligare country-röstläge, i alla fall var det mindre påtagligt i de mer bluesiga föregångarna. Han har en 20 år äldre namne som man inte, som Spotify gjort, ska förväxla honom med. Trots en inledande skepsis växer skivan med varje lyssning. Han gjorde en skandinavisk mini-turné i höstas, och jag kommer att hålla öronen öppna om han kommer igen.

ULF TORSTENSSON

KLASSISKT

Pour Mi: Sångers av Olivier Messiaen och Claire Delbos
Liv Elise Nordskog, sopran, Signe Bakke, piano
Lawo Classics (Import)

★★★★★

När man talar om den franske 1900-talskompositören Olivier Messiaen brukar det handla om hans kolossala pianocykel "Vingt regards sur l'enfant Jesus" och symfonin "Turangalila" med sina indiska rytmer. Däremot är det inte ofta man hör hans sångere. På "Pour Mi" fram-

för sopranen Liv Elise Nordskog och pianisten Signe Bakke två av Messiaens sångcykler – "Poèmes pour Mi" och "Trois Mélodies" – tillsammans med Claire Delbos "L'Âme en Bourgeon". Vem var då denne Mi? Jo, Mi och Claire Delbos är en och samma person, det var Messiaens smaknamn på sin första hustru. Med andra ord; rena rama familjeaffären. "Poèmes pour MI" skrevs under en tid när Messiaen började utforska nya rytmiska system, de grekiska och indiska rytmerna förebådar den betydelse som de skulle få i Messiaens senare musik. Liv Elise Nordskog är en förträfflig sopran, Signe Bakke en lyhörd medmusikant.

MIKAEL BENGTSOON

KLASSISKT

Svårt att inte tycka om den

Myung Whun Chung: Pianomusik av Debussy, Chopin, Beethoven, Tjajkovskij, Schubert, Schumann och Mozart

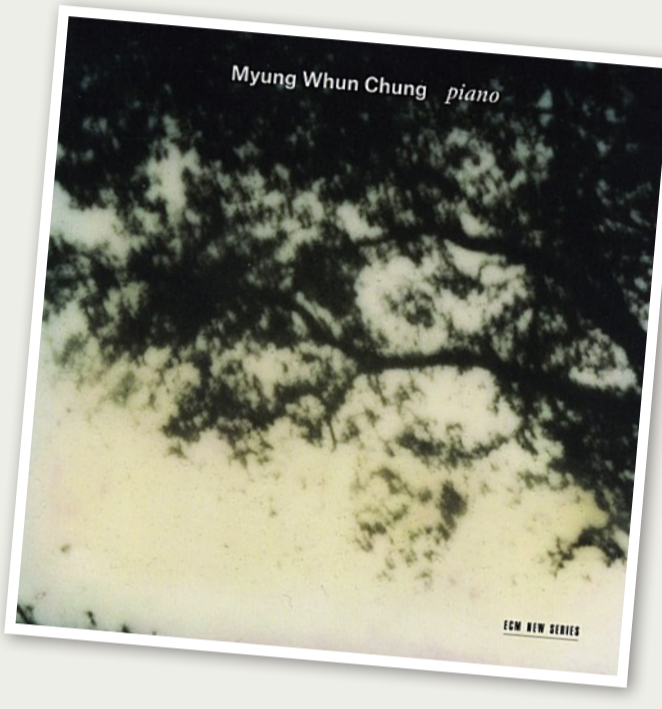
Myung Whun Chung, piano
ECM New Series (Naxos)

★★★★★

Att lyssna på den sydkoreanske pianisten och dirigenten Myung Whun Chungs debut-cd (som solopianist) är ungefär som att komma ut från en godisaffär med en påse till brädden fylld med godsaker. Här samsas Ludwig van Beethovens "Für Elise" med Claude Debussys "Clare de Lune", några nocturner av Frédéric Chopin och impromptun av Franz Schubert – bland mycket annat smått och gott. För nybörjaren som vill närma sig den klas-

siska pianomusiken är den här cd:n ett utmärkt alternativ, bland många andra utmärkta alternativ. Fördelen med Myung Whun Chungs cd är att här handlar det inte om plock från tidigare inspelningar, här handlar det i stället om en nyinspelning gjord i Venedig förra året. Myung Whun Chung har ett förföriskt lätt och elegant anslag, det är tolkningar som är svåra att inte tycka om. Och om du tycker dig ha stött på namnet Myung Whun Chung förr så stämmer det säkerligen. Han är i Europa en känd och framgångsrik dirigent, och har därtill två musicerande systor Kyung-wha Chung, violin, och Myung-wha Chung, cello. Bästa spår är "Claire de Lune".

MIKAEL BENGTSOON

KLASSISKT

Friedrich von Flotow/Jacques Offenbach: Works for piano and cello
Carl Petersson, piano, Estera Rajnicka, cello
Sterling

★★★★★

Friedrich von Flotow var tysk operakompositör och Jacques Offenbach var fransk tonsättare av tysk börd, brukar betraktas som den moderna operettens fader. Men på den här cd:n

handlar det varken om operor eller operetter utan om kammarmusik. Musik som jag, i ärlighetens namn, inte stött på tidigare. Men den musikaliska överraskningen uteblev – helt. Vad det handlar om är ett dussintal eleganta småstycken i romantisk stil, musik som säkerligen har spelats som underhållningsmusik i den då nya borgarklassens salonger. Och som underhållningsmusik fungerar den fortfarande. Så även om det inte handlar om oumbärliga verk var det kul att få stifta lite närbara bekantskap med dem.

MIKAEL BENGTSOON

PSYKROCK

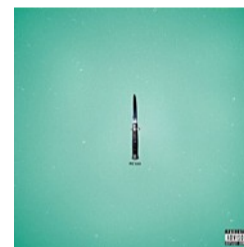
White Fence
For The Recently Found Innocent
Drag city

★★★★★

Psyckrockande White Fence, eller Tim Presley som han egentligen heter, har sedan 2010 släppt album med hemmainspelad musik. Med "For the recently found innocent" bryts trenden. Albumet är nämligen inspelat i en riktig studio. Om det hörs. Jo,

DENNIS FAHLGREN

ROCK

The Raveonettes
Pe'ahi
The Beat Dies/Universal

★★★★

När danskarna i The Raveonettes debuterade 2002 med minialbumet "Whip it on" var de visserligen inte särskilt originella men de lät i alla fall tufft.

Sedan dess har Sune Rose Wagner och Sharrin Foo bara blivit sämre, utan att egentligen ha blivit dåliga. Att lyssna på The Raveonettes är ungefär som att lyssna på Robyn eller någon annan radiomusik fast med elgitarr i stället för Logic Pro. Det är snyggt och smart men också poänglöst.

"Pe'ahi", som de bleka danskarna rimligt nog döpt efter en surfspot på Maui, är The Raveonettes sjunde album och släpptes utan förvarning i förra veckan. Precis som vanligt får vi supermycket reverb, superdistade gitarrer och supersöta melodier. Och precis som vanligt känns musiken inte alls.

LINUS BRÄNNSTRÖM/TT

ROCK

Tom Petty And The Heartbreakers

Hypnotic eye
Warner

★★★★★

Att sätta Tom Petty and The Heartbreakers senaste album "Hypnotic eye" under lupp är som att begagna sig av den slitna "glaset är halvt fullt eller halvtomt"-liknelsen. Den som förfäktar att det låter stundtals tråkigt, fantasilöst och gubbigt kan nämligen inte påstås ha fel.

Men det kan inte heller sägas om den som tycker att det här faktiskt är en samling välskrivna låtar och ett hantverk som skvallrar

om att 63-åriga Petty fortfarande bryr sig.

Den som blundar och lyssnar kan kanske föreställa sig hur Billy Gibbons i ZZ Top och

Tom Waits gitarrspelande vän Marc Ribot stått och huttrat i regnet utanför Tom Pettys studio, för att sedan bli insläppta och upp-mickade. Här finns en hel del tunggungande bluesriff och jamande munspel.

I grund och botten låter herr Petty och hans Heartbreakers som de alltid gjort. Den som väntat sig att det skulle låta annorlunda bör skärpa sig.

PATRICK STANELIUS/TT